

kteřou schvaluje revírní rada. Mezi dobročinnými zařízeními, jejichž správa jest takto upravena, uvádí prováděcí nařízení výslovně i dělnické kolonie. Že k správě dělnické kolonie náleží též prikazování bytů jednotlivým zaměstnancům, plyne z pojmu správy v obecném tohoto slova smyslu a není důvodu, by se slovu »správa« v § 2 čís. 7 přikládal jiný smysl. Dle toho a dle uvedených předpisů nepřísluší správě závodu právo volné dispozice se zaměstnaneckými byty v dělnických koloniích (ovšem pokud tomu neodporuje zakládací listina, vystavená před účinností zákona, kterýžto případ zde však nepřichází v úvahu), nýbrž jednotlivé byty prikazují a odnímají činitelé, dle § 2 čís. 7 prov. nař. k správě kolonií povolání. Co do omezení práva správy závodu, s byty disponovati, nesejde na tom, zda jde o byt dělnický či o byt zřízenecký (dozorecký), poněvadž i byty v dělnických koloniích určené pro zřízence (dozorce) jsou dobročinným zařízením pro zaměstnance ve smyslu zákona a podléhají tudíž správě podle ustanovení §u 2 čís. 7 prov. nař.; okolnost, zda jde o byt dělnický či zřízenecký, může mít význam jen pro určení příslušnosti činitelů k správě oprávněných. Nenáleží však k pravomoci soudů, by o tom rozhodovaly, který z činitelů v § 2 čís. 7 uvedených jest dle povahy bytu, zda jest to byt dělnický či zřízenecký, věcně a dle místní polohy bytu místně příslušným, ten který byt spravovati. Otázkou, zda sporný byt jest bytem dělnickým, a zda jeho správa patří dobročinné komisi dělnické, zřízené při jámě »František«, neměl se tudíž odvolací soud vůbec zabývati, a uchýlil-li se při tom, jak odvolání tvrdí, uplatňujíc dovolací důvody dle čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s. od zjištění prvního soudu, neopakovav důkazů, nejsou tím zmíněné dovolací důvody opodstatněny, poněvadž tyto okolnosti nejsou pro rozhodnutí sporu závažnými. Z toho, že závod není oprávněn volně disponovati sporným bytem, ať je dělnickým nebo dozoreckým, plyne, že není oprávněn se domáhati na soudě jeho vyklizení, dokud neprokáže, že byt byl žalovanému činitelem k správě příslušným odňat. Ježto tento důkaz nebyl podán, byla žaloba odvolacím soudem právem pro tentokráte zamítnuta.

Čís. 4482.

Obecní přírážky k výdělkové dani požívají při rozvrhu nejvyššího podání za dražebně prodanou nemovitost přednostního pořadí za týchž podmínek, jako daň sama. Nedoplatkem nestává se daň teprve od doby, kdy byla vyměřena a straně předeepsána, nýbrž již tehdy, když daňová povinnost započala a zaplacení daně mohlo býti požadováno.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1924, R I 944/24.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za dražebně prodanou nemovitost nepřiznal exekuční soud přednostní pořadí obecním přírážkám k výdělkové dani za rok 1919—1920. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názor rekurentky, že nižší soudy neprávem odepřely přednostní uspokojení z nejvyššího podání obecním přírážkám k výdělkové dani, jí

za rok 1919 a 1920 k rozvrhu přihlášeným, jest mylným a na jeho vyvrácení uvádí se toto: Pokud jde o přednostní pořadí při rozvrhu nejvyššího podání není rozdílu mezi přírážkami a daní samotnou (§ 216, čís. 2 ex. ř.). Podle § 76 odstavec druhý zákona o přímých daních osobních ze dne 25. října 1896 čís. 220 ř. zák., který zákonem ze dne 16. března 1921 čís. 116 sb. z. a n. v dotyčném ustanovení zůstal nezměněn, přísluší nedoplatkům výdělkové daně přednostní právo zástavní, nevážnou-li déle než 1½ roku od přiklepu zpět počítajíc. O případ, kde podle §u 76 odstavec třetí uvedeného zákona o přímých daních osobních přísluší přednostní právo i starším, tříletým nedoplatkům na dani výdělkové, nejde. Nedoplatkem nestává se daň teprve od doby, kdy byla vyměřena a straně předepsána. Daňový nedoplatek tu jest, když daňová povinnost započala a mohlo zaplacení daně býti požadováno. To plyne z §u 75 a 76 zákona o přímých daních osobních. Daňová povinnost u výdělkové daně počíná od doby, kdy se provoz výdělečného podniku započne (§ 65 uvedeného zákona). Daň výdělkovou bylo dle §u 75 zákona ze dne 25. října 1896 č. 220 ř. zák. a jest i nyní podle §u 1 zákona z 16. března 1921 č. 116 sb. z. a n. platiti začátkem každého kalendářního čtvrtletí napřed. Nezaplacená-li daň v této době, vázne. V tomto směru rozdílu mezi novým a starším podnikem není. Podle toho ovšem vážnou přírážku za rok 1919 a 1920 počítajíc od přiklepu, to jest od 10. května 1924 zpět déle než 1½ roku a přednostní právo při rozvrhu nejvyššího podání jim nepřisluší.

Čís. 4483.

Pojišťovací smlouva.

Pojištění šperků manželky manželem jest pojištěním ve prospěch třetí osoby.

Stalo-li se pojištění ve prospěch osoby třetí, jest vzítí zřetel i ku chování této třetí osoby vzhledem k přivodění pojistné příhody nebo škody. K pojmu »ztráty« pojištěné věci (šperku). V tom, že nepřipustil domovní prohlídky za účelem hledání pojištěného šperku, dopustil se jeho majitel hrubého porušení pojišťovacích podmínek.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1924, Rv I 1433/24).

Zalobce pojistil u žalované pojišťovny šperk své manželky Irmý N-ové proti ztrátě. Když šperk zmizel, žaloval žalobce pojišťovnu o vyplatu pojistného. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, Nejvyšší soud žalobu zamítl.

Důvody:

Dovolání napadá především názor nižších soudů, že záleží jen na tom, zda žalobce jako pojistník splnil své povinnosti z pojišťovací smlouvy, a nikoli na tom, zda se Irma N-ová proti těmto smluvním ustanovením provinila. Dovolání dlužno v té příčině dáti za pravdu. Žalobce pojistil u žalované proti ztrátě perlový náhrdelník, jenž patřil jeho manželce Irmě N-ové a byl jí nosen a užíván. Dle čl. 1 všeobecných po-